

ROMÂNIA
TRIBUNALUL (...)
SECȚIA CIVILĂ

Dosar nr. (...)

ÎNCHEIERE
Ședința publică din (...)
Instanța constituită din:
PREȘEDINTE (...)
Judecător (...)
Grefier (...)

Pe rol se află judecarea apelului promovat de reclamanta (...) împotriva sentinței civile nr.(...), pronunțată în dos. nr. (...) al Judecătoriei Cluj-Napoca, privind și pe intimat (...) și pe intimat (...), având ca obiect fond funciar.

La apelul nominal făcut în ședința publică la a doua strigare a cauzei se prezintă reprezentanta apelantei, av. (...), lipsă fiind restul părților.

Procedura este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, după care se constată că s-a comunicat răspunsul la întâmpinare cu intimații, însă aceștia nu au formulat nici o poziție procesuală față de cererea de sesizare a ÎCCJ.

Având cuvântul, reprezentanta apelantei arată că își menține solicitarea de sesizare a ÎCCJ, astfel cum s-a solicitat la pagina 3 din răspunsul la întâmpinare, respectiv aplicabilitatea sau inaplicabilitatea termenului de 30 de zile pentru Legea nr. 341/2004, termen reglementat de Legea nr. 18/1991. Consideră că practica instanțelor de judecată este divergentă pe această chestiune de drept. Practica recentă a instanțelor judecătorești de la (...) este de neaplicare a termenului de 30 de zile pentru Legea nr. 341/2004. Consideră că sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de Codul de procedură civilă pentru a formula această sesizare, motiv pentru care solicită încuviințarea ei și totodată suspendarea prezentei cauze până la pronunțarea Înaltei Curți pe această chestiune de drept.

Tribunalul reține cauza în pronunțare asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție formulată de apelantă.

TRIBUNALUL

Prin cererea înregistrată la data de 05 noiembrie 2018, apelanta (...) a solicitat instanței, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, conform art. 519 și urm. din Noul Cod de Procedură Civilă, pentru a se stabili următoarele:

1. Dacă termenul de introducere a cererii de reconstituire/constituire a dreptului de proprietate stabilit de art. 11 alin. 4 din Legea nr. 18/1991 este aplicabil și Legii nr. 341/2004, lege care nu stabilește vreun termen legal.

2. în situația în care se apreciază că acest termen este aplicabil inclusiv Legii nr. 341/2004, sa se statueze de ÎCCJ data de la care trebuie introdusă cererea de constituire a dreptului de proprietate, în conformitate cu prevederile Legii nr. 341/2004.

3. în situația în care se apreciază că acest termen este aplicabil inclusiv Legii nr. 341/2004, să se statueze de ÎCCJ data de la care trebuie introdusă cererea de constituire a dreptului de proprietate, în conformitate cu prevederile Legii nr. 341/2004, în special pentru persoanele care dețin certificat de erou martir preschimbat.

Apelanta solicită să se constate că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 din NCPC și, pe cale de consecință:

- a) să solicite Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunilor cu care a fost sesizată, precum și
- b) să suspende cauza până la pronunțarea deciziei ÎCCJ, conform art. 520 alin. 2 din NCPC.

Cu privire la condițiile de sesizare stabilite de art. 519 din NCPC, apelanta face următoarele precizări:

Chestiunile de drept puse în discuție sunt formulate într-o cauză în curs de judecată;

Prezentul litigiu este pe rolul Tribunalului (...), instanță de apel, investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

Problemele de drept puse în discuție sunt hotărâtoare pentru soluționarea pe fond a cauzei deoarece în funcție de aplicabilitatea termenului de 30 zile stabilit de Legea 18/1991 și pentru Legea 341/2004 se poate stabili dacă apelanta mai este îndreptățită să formuleze cerere de constituire a dreptului de proprietate ulterior acestui termen, astfel soluția instanței supreme determinând admisibilitatea prezentei acțiuni;

Subiectul pus în discuție este nou, iar asupra lui ÎCCJ nu a mai statuat și nu face obiectul unui recurs în interesul legii, conform celor furnizate de către portalul online al instanței.

Fată de aceste mențiuni se poate afirma că sunt îndeplinite condițiile stabilite de lege pentru admisibilitatea prezentei cereri și sesizarea ÎCCJ în vederea soluționării problemelor în discuție.

Apelanta mai arată că prezenta cerere de sesizare a ÎCCJ pune în discuția instanței necorelarea legislativă dintre cele două legi în vigoare, care prin interpretare nu aduc claritate în aplicarea lor, ci doar probleme în utilizarea lor.

A doua condiție prevăzută în text este ca sesizarea să privească o chestiune de drept, adică o problemă de interpretare a unei norme juridice, pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu. Deși textul nu o spune expres, consideră că este vorba despre chestiuni de drept susceptibile de interpretări diferite, care, odată aplicate în cauze concrete, ar genera o practică neunitară, cum se poate întâmpla și în prezenta speță.

Deși norma înscrisă la art. 519 N. C. proc. civ. are caracter supletiv, lăsând la latitudinea instanței de judecată dacă va sesiza ori nu completul specializat al instanței supreme, totuși o respingere a unei asemenea cereri ce influențează soluția ce se va da fondului cauzei poate duce la o prejudiciere iremediabilă a solicitantului.

Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept reprezintă, așa cum o arată și denumirea, un mecanism menit să preîntâmpine apariția unei practici neunitare în aplicarea și interpretarea legii de către instanțele judecătorești, mecanism a cărui implementare este binevenită în contextul recomandărilor Comisiei Europene pe acest aspect.

În situația de speță, după cum a menționat la paragraful anterior, administrația încearcă abuziv să impună instanțelor acest termen de 30 zile luat dintr-o altă lege pentru a scăpa de acordarea drepturilor legale pe care Legea 341/2004 le recunoaște, astfel cum se poate observa din hotărârile la care au făcut trimitere în cuprinsul întâmpinării.

O astfel de interpretare este eronată și va conduce probabil în viitor la o nouă condamnare a României la CEDO pe aceleași motive ce privesc nesoluționarea cererilor formulate de persoane îndreptățite în considerarea tuturor problemelor create de regimul comunist.

Cu privire la admisibilitatea hotărârii preliminare, menționează faptul că practica recentă a instanțelor este aceea de a considera că acest termen nu se aplică în nicio situație Legii 341/2004, mai mult decât atât nici măcar nu analizează un astfel de termen dintr-o altă

lege la care actul normativ în discuție nu face nicio trimitere. Cu titlu de exemplu se poate observa acest lucru din Sentința nr. (...) a Tribunalului Cluj, Sentința civilă nr. (...) a Judecătoriei (...), anexate prezentei.

„Sub acest aspect, al tardivității formulării cererii, instanța reține că Legea nr.341/2004, cu modificările și completările ulterioare, nu prevede un termen p_ formularea cererii de atribuire, în limita posibilităților, în p_, a 10.000 m.p. teren în extravilan, astfel că, în mod greșit cererea reclamantului a fost respinsă ca tardiv formulată.,,

În concluzie, apelanta solicită să se dispună sesizarea ÎCCJ pentru a se lămurii problemele juridice iscate cu ocazia prezentului litigiu.

Intimații, deși legal citați, nu și-au exprimat poziția procesuală asupra cererii de sesizare a ÎCCJ.

Deliberând cu privire la sesizarea I.C.C.J pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, tribunalul constată următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 519 Cod pr.civ, dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Inaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea în fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Inalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Inaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

În opinia tribunalului, sunt indeplinite condițiile de admisibilitate ale sesizării, întrucât există o cauză în curs de judecată, completul de judecată care sesizează instanța supremă judecă în ultimă instanță, 651 alin (4) Codul de procedură civilă, cauza se află în competența materială a tribunalului potrivit art. 95 pct. 2 din Codul de procedură civilă, chestiunea de drept adusă în discuție în apel nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, de dezlegarea dată depinde soluționarea pe fond a cauzei.

Opinia instanței cu privire la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării, este în sensul că termenul de introducere a cererii de constituire a dreptului de proprietate stabilit de art.11 al/4 din Legea nr.18/1991 este aplicabil și Legii nr.341/2004.

Astfel, potrivit art. 10 alin.1 lit.t din Legea 42/1990 republicată urmașii eroilor revoluției beneficiau de acordarea unei suprafețe de teren în condițiile Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată.

Dispoziții similare există și în cuprinsul legii speciale, legea fondului funciar, în forma existentă la momentul intrării în vigoare, respectiv art.14 alin.5 conform căruia Se vor atribui, la cerere, persoanelor care și-au pierdut total sau parțial capacitatea de muncă și moștenitorilor celor care au decedat - ca urmare a participării la lupta pentru victoria Revoluției din decembrie 1989 - în proprietate, terenuri în suprafața de 10.000 mp. în echivalent arabil. Pentru terenurile atribuite, acești beneficiari nu datorează taxe sau impozite.

Rezultă așadar că atribuirea în proprietate se realiza în condițiile stabilite de legea fondului funciar, respectiv presupunea formularea unei cereri din partea persoanei îndreptățite și depunerea acesteia în termenul stabilit de lege.

Apariția unei noi legi în ceea ce privește drepturile urmașilor eroilor-martiri care are un conținut similar, nu echivalează în opinia instanței cu repunerea în discuție a acestor drepturi deja conferite, dar în anumite condiții, mai ales în ceea ce privește constituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor.

Această concluzie se bazează pe prevederile art.3 alin.2 din Legea 341/2004 conform căroră Titlurile instituite la alin. (1) se vor acorda în condițiile prezentei legi, avându-se în vedere calitățile și titlurile atestate, potrivit Legii nr. 42/1990 pentru cinstirea eroilor-martiri și acordarea unor drepturi urmașilor acestora, răniților, precum și luptătorilor pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, republicată, cu modificările ulterioare, doar pentru cazurile în

care solicitantul este posesor al certificatului și titular al brevetului de atestare a titlului acordat de către Președintele României, prin decret prezidențial, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Aceste dispoziții sunt detaliate în art. 7 alin.1 din Normele Metodologice de aplicare a legii aprobate prin HG 1412/2004 potrivit cărora În aplicarea prevederilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, prin acordarea titlurilor se înțelege atestarea calităților obținute prin preschimbarea certificatelor doveditoare emise în perioada 1990 - 1997, iar nu acordarea de noi titluri sau calități de revoluționar.

În atare situație, nefiind acordată în virtutea noii legi calitatea de revoluționar sau urmaș, ci urmărindu-se doar reverificarea îndeplinirii condițiilor de către persoanele care au beneficiat de prevederile legii anterioare, reclamanta nu este îndreptățită să formuleze o cerere de constituire a dreptului de proprietate în virtutea noii legi, trebuind să se conformeze procedurii reglementate de legea specială, Legea 18/1991 care presupunea respectarea unui anumit termen.

Altfel, o persoană având calitatea menționată anterior ar avea posibilitatea ca oricând să formuleze o asemenea cerere, ceea ce în opinia instanței nu este admisibil.

Față de cele ce preced, instanța va admite cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție formulată de apelantă în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în temeiul art. 519 Cod de procedură civilă și va dispune suspendarea cauzei, în temeiul art. 520, alin. 2 Cod de procedură civilă, până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept în discuție.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Admite cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție formulată de apelantă în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Dispune suspendarea cauzei, în temeiul art. 520, alin. 2 Cod de procedură civilă, până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept în discuție.

Pronunțată în ședința publică de la (...).

Președinte
(...)

Judecător
(...)

Grefier,
(...)